

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προσέτινον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον... Η διαπλάσις των παιδων...

Μικρά Μυστικά επιθυμούμ' ν' ανταλλάξωμ'... Η διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της...

ριστεί πολύ δια τα γραμμάτωμα... 305. Δικτυωτόν... 306. Αριθμητική δια λέξεων... 307-311. Μαγικόν Γράμμα μετά παραγώγων...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεσται μέχρι της 28 Ιουνίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι...

299. Δεξιγριφος.

Μ' ένα μέλος εκολλήθη Κτίτωρ πόλεως γνωστής... 300. Στοιχειόγραφος...

300. Στοιχειόγραφος.

Μι' εις κάππα μετατρέπω Και άμέσως τότε βλέπω Μυθικός θεός να λείψη...

301. Τονόγραφος.

Αν τυχαίως ένα ρήμα Είς την λήγουσαν τονίσης, Μίαν Ώραν παραχρήμα Μυθικήν θα σχηματίσης.

302. Ανυγραμματισμός.

Έκαμα κ' εγώ ένα θαύμα... Γιατί τάχα; Τα στοιχεία μου ανέμιξα μονάχα...

303. Μωσαϊκόν.

Αλήτης, άρπάξ, δήμιος, άπατεών, πανούργος, Αρστής, χαιρέκακος, φονής, αίμοδιφής, κακούργος...

304. Κεκρυμμένον γνωμικόν εξ ανυγραμματισμού.

Αναγραμματισμένης εκάστης των κάτωθι λέξεων, να εύρεθώσιν άλλαι τόσαι, εξ όν, τή αφαιρέσει τριών γραμμάτων εξ εκάστης και συναρμολογήσει των λοιπών καθ' ήν εύρίσκονται σειράν, ναποτελεσθή γνωμικόν...

305. Δικτυωτόν. Το πρώτον είναι χώρα άρχαία της Ασίας... 306. Αριθμητική δια λέξεων. Νηρηΐς—Επίρρημα—Θεός άρχαίος + Κόσμημα—Μέλος—Πρόθεσις + Θεός, αιγύπτιος—Μετώρον—Αγτωνυμία...

307-311. Μαγικόν Γράμμα μετά παραγώγων. Τη ανταλλαγή δύο γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο συμφώνων, πάντοτε των αὐτῶν, να σχηματισθῶν άλλαι τόσαι λέξεις, παραγόμεναι πάσαι εκ της πρώτης εύρησισμένης...

312. Γριφώδης Άκροστιχίς. Τα άρχικά γράμματα των δέκα λέξεων, τας οποίας εύρίσκει τις λύων τόν γρίφον, αποτελοῦν τόνομα άρχαίου στρατηγού...

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ασκῆσεων τοῦ φύλλου 16. 182. Πανδίων (Πᾶν, Δίων).—183. Παράπορά.—184. Μάτος-Λίμος.

185. Α ΑΝΑ ΚΡΙΟ Σ Θ Η Β Α Ι Φ Α Λ Α Ι Ν Α Π Α Α Σ Τ Η Σ 186. Σίγην την αλήθειαν χρυσόν εστιν θάπτειν. (Η άνάγνωσις κατά στήλας, εκ των κάτω προς τα άνω, λαμβανομένης ενναλλάξ μιᾶς στήλας εκ δεξιῶν και μιᾶς ἐξ ἀριστερῶν.)—187.—191. Διά τοῦ ΙΟΣ: Αήμιος, ήλιος, δάβιος, λείος, εἰδιος.—192. Διά τοῦ Α: Άρμα, Βάμβαξ, Άλας, Νάμα, Άγαλμα=ΑΒΑΝΑ.—193. ΣΑΠΦΩ-Ε-ΣΤΙΑ (ΣτΕφανος, ΛίΣωπος, ΠέΤραι, Φαίδρος, ΩρΑ).—194. Σαρανταπέντε Γράνηδες ενός κοκῆρου γινῶσι.—195. Έν προσοχή να με λύσης (έμπρός ὡ χήνα-με λις εις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Η λέξις λεπτά 10, δια δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάγιμος δρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι δλιγώτεροι τῶν 10 πληθύνονται ὡς να ἦσαν 10.] Στήν φιλότιμη Ἰδιότηστον Ξανθοῦλαν ἐγκάρδια συγχαρητήρια, μυρίους ἀσπασμούς.—Λάτρης τῆς Φύσεως. (5'—84) Εὐχαριστῶ τοὺς συγχαρέντας με δια τὸ βραβεῖον μου.—Ἰδιότηστον Ξανθοῦλα. (5'—85)

Εὐχόμεθα τῇ προσφιλεστάτῃ μας Ἐσφιῇ Ἐσφῆρα πᾶν εὐδαιμον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ εὐροῇ τῆς. Ἀσπαζόμεθα Ἄδραν τοῦ Ὀμηροῦ.—Ἐσμεγάδα, Γλυκεία Ἑλλάς. (5'—86) Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως συγχαρέντας με δια τὸ βραβεῖον.—Παλλάς. (5'—87)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἶσοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εις τὴν χῶρον ἡμῶν ὕπηρεσίας και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τόμος 13ος, Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαΐου 1906, Ἔτος 28ον - Ἀριθ. 26

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Η κυρία Λουίζα, όταν ήκουσε τον κρότον των βημάτων, έσηκώθη και εδάδισε προς την επισκέπτριαν. Τήν στιγμήν που έστρέψεν, ή Ίουλιέττα είδε το άγαπημένο πρόσωπον της μητέρας της, αλλά πόσον άχρο και άδυνατισμένο! Η ναικάσθη να στηριχθῆ εις ένα δένδρο, —τόσον μεγάλη ήτο ή ταραχή της. Η Μίς Δούγλας ενόησε, σαν να είχαν ομιλήσει ή μικρούλα της φίλη. Με τα χέρια της απλωμένα προς την μητέρα της, ή Ίουλιέττα έραίνετο έτοιμη να φωνάξῃ: «Μαμά μου! μαμά μου!» Με πολὺν κόπον συνεκράτηθη. Ἄμα τῆς έπανήλθαν λιγάκι αι δυνάμεις της, διηυθύνθη προς την άλλην άκραν τῆς μεγάλης δεινδρσοτοιχίας. Η Μίς Δούγλας ήμπορούσε να μην ανησυχῆ ή μικρούλα θα έπαιξε καλά τὸ μέρος της.

—Τί καλή που είσθε, κυρία, αφού έχετε την καλωσύνην να δεχθῆτε μίαν ξένην, εσεῖς που έχετε τόσας ασχολίας! —Είμαι παραπολύ εύτυχής, δεσποινίς, που δύναμαι να σας ερωτή χρησιμοποιῶ. Η ιδέα ότι και άλλα παιδάκια, ιδίως εις ένα τόπον, όπου... όπου μου έχει συμβῆ ένα φοικτό δυστύχημα, —να εύρουν περιθάλψιν με τας ενεργείας σας, μ' εύχαριστεῖ παραπολύ. Θέλετε να πάμε εις την κατοικίαν μου; Έχω κρατήσει δια τον έαυτόν μου αυτό τὸ περιπτερον.

—Α! σας παρακαλῶ, ἄς μείνωμεν εἰδῶ! εγὼ δὲν εύχαριστοῦμαι, παρα εἴτω, εις τον αέρα. Νά, ἐκεῖ εἶνε ὁ πάγκος, που σας εἶδα να κάθεσθε. Θα εἶμαστε πολὺ καλά ἐκεῖ, δια να συνομιλήσωμεν.

—Ὅπως αγαπάτε, δεσποινίς. Και εἵπειτα θα σας δείξω τὸ σπίτι, όπου εύρίσκουν ἄσυλον και στέγην εἴδητα κοριτσάκια ἐπάνω-κάτω... και ὅμως σурροη αίτήσεων ἐργεται ἀπὸ παντοῦ, δια να εἰσελθουν και άλλα. Ἄν ἐγνωρίζατε πόση λύπην αισθάνομαι κάθε φοράν που αναγκάζομαι να κλείσω τὴν θύραν! —Τα παιδάκια ὅμως, που τὴν εύρίσκουν ἀνοικτήν, εἶνε πολὺ εύτυχιμένα. —Ὅσον εύτυχιμένα εἰμπορῶ εγὼ να τὰ καταστήσω. Αὐτὰ τὰ μικρὰ πλάσματα έχουν ὅλα ἀνάγκην να ζοῦν μέσα στην εύτυχίαν...

«Ηναγκάσθη να στηριχθῆ εις ένα δένδρο...» (Σελ. 201, στ. α')

ποφῆρη εκείνη ή μητέρα, αὐτή εἴηκο- λούθησε: —Μου επιτρέψετε να σας ερωτήσω, δεσποινίς, τί σας έκαμε να σκεφθῆτε να ιδρύσετε ένα κατάστημα σαν αὐτὸ εις τὴν πατρίδα τας; —Βεβαίωτατα. Εἶνε χρόνια τώρα, που ζητῶ να εύρω πῶς να χρησιμοποιήσω καταλλήλως ένα μέρος τῆς περιουσίας μου. Δὲν ἔχω διόλου κλίσιν προς τον γάμον. Ἄγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε άλλο τὴν ελευθερίαν μου. Έχω μωρὰ τώρα και πολὺ ταξειδεύση και πολὺ μελετήση, κ' ἔχω σπουδαση πολλὰ πράγματα. Ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι: κάθε ἀνθρώπος εἶνε ὑποχρεωμένος να κάμνη κάτι τι καλὸν εις αὐτόν τον κόσμον. Ἐδίσταζα ὅμως ὡς προς τὴν μορφήν, που ἔπρεπε να ἔχη τὸ ἔργον μου, δὲν λέγω ἔργον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ ἔργον ἀλληλοδοθηθείας, —όταν ή τύχη μ' έφερε να ιδῶ και να σπουδάσω ἐν τῷ πλησίον τὸ ἰδικὸ σας. Εἶνε μερικοὶ μῆνες μάλιστα, που εἶχα ἀποφασίση να ἀσχοληθῶ πρό πάντων με τὰ παιδάκια που τὰ ἐγκατέλειψαν ή τὰ ἔχασαν οἱ γονεῖς των. Ένα έντελῶς μοναδικόν περιστατικόν μ' έκαμε να λάβω αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν... Εἶχα ἀνακαλύψη κάπου μίαν μικρούλαν χωρὶς οἰκογενεϊάν, και ἤρχισα να ἐνδιαφέρωμαι δι' αὐτήν... Ἄλλὰ σας ὀμιλῶ, κυρία μου, δια πράγματα που δὲν έχουν κανέν ἐνδιαφέρον δια σας...

—Ἄπ' ἐναντίας, δεσποινίς. Ὅτι σχετίζεται με παιδία πολὺ μ' ἐνδιαφέρει και με συγκινεῖ.

—Έτυχε να εύρίσκωμαι εις τὸ Κολοράδο, όπου με εἶχε στείλῃ ὁ ἰατρός μου. —Πῶς εἶπατε;...

Η κυρία Λουίζα είχε γίνη πελιδνή. Ετρεμαν όλα της τὰ μέλη.
— Σὰς έλεγα ότι εύρισκόμην εϊς τὰς Πηγὰς του Κολοράδου. . . Μα έσεις φαίνεσθε άρρωστη, κυρία. . . θέλετε να φωνάζω κανένα ;
— "Όχι, όχι ! για την άγάπη του Χριστού ! έξακολουθήσατε !
— Έκει, έχασα τον δρόμον μου, κάποτε και δύο παιδάκια, δύο κοριτσάκια, με ώδήγησαν εϊς τὸ σπίτι των, που ήτο εϊς άρκετά μεγάλην άπόστασιν από την γραμμην του σιδηροδρόμου.
Η κυρία Δαλόζ, με τὸ ένα της χέρι στηριγμένο επάνω στο άλλο, ήκουε, και ή αναπνοή της επήγγαινε να κοπή. Εϊχε την βεβαιότητα ότι αυτή ή ζένη δεν της διηγείτο εκείνα τὰ πράγματα έτσι, εϊς την τύχην. Έκλεισε τὰ μάτια, και τότε ξαναείδε εκείνο τὸ χωράρι του άραβοσίτου, όπου τὰ μακρὰ και γυαλιστερά φύλλα, καθώς τὰ έσάλευεν ὁ άνεμος, έφαινότο σαν να τής έλεγαν μίαν ιστορίαν σαν παραμύθι, που αυτή δεν τὸ εϊχε καταλάβη.

— Το ένα από τὰ κοριτσάκια εκείνα ήτο κόρη του ιδιοκτήτου του ράντισου. . .
— Ὁ ὁποῖος έλέγετο Χάρδου. . . εΐπιθύριγεν ή μητέρα, σπεδόν χωρίς πνοήν.
— Ναι, πῶς τὸ γνωρίζετε; Τὸ άλλο, ένα ξανθό, ξένο κοριτσάκι, τὸ έφώναζαν «εϊμαι εγὼ, ή Έττα σου. . .» (Σελ. 202, στ. β΄).

«Εϊμαι εγὼ, ή Έττα σου. . .» (Σελ. 202, στ. β΄).

τά δάκρυα, επάνω στο δικό της, και ήκουε κάτι λόγια που έτραυλιζοντε με θρήνους και λυγμούς :

— Μαμμά, αγαπημένη μου μαμμά. . . εϊμαι εγὼ, ή Έττα σου, που σ' αγαπῶ. . . που δε θα σε κάνη πιά να λυπάσαι. . . Έλα, μαμμά μου. . . άνοιξε τὰ ματάκια σου, κύτταξέ με. Πολὺν καιρόν ήμουν σαν πεθαμένη, άρου τίποτα δεν έθυμώμουν. . . ούτε καν έσένα ! τώρα όμως ξέρω, καταλαβαίνω, και σ' αγαπῶ. . . ὦ ! σ' αγαπῶ όσο δεν ήξερα ν' αγαπῶ, τον καιρό που μ' έπαραχάιδευες. . .

Η κυρία Δαλόζ, με δάκρυα χαρμόσυνα, έβαλε την κόρην της να καθήση επάνω στα γόνατά της, την έκουνοῦσε, όπως όταν ήτο μικρούδάκι, και της έλεγε λόγια χωρίς σειράν, κ' έγελοῦσε κ' έκλαιε μαζί. . . Εϊχε λησμονήση την παρουσίαν της μες Κόρας.

Η Αμερικανίς έσηκώθη και έκαμε μερικά βήματα άνάμεσα στα δένδρα. Εϊχε δάκρυα στα μάτια της, αυτή που δεν έκλαιε ποτέ.

Η Ίουλιέττα την εφώναζεν ὀπίσω :

— Άγνη ! Η μαμμά θέλει να σὰς φιλήση. Χωρίς ε῰ας, πατέ δε θα έδλεπαμ πιά, ή μιά την άλλην, εϊς αυτόν τον κόσμο.

— Α ! μήν τὸ λές αυτό. Ίσως, αν δεν ήμουν εγὼ, ή μνήμη θα σου επανήρχετο λίγο άργότερα, όπως δήποτε. Αυτό μόνον.

— Αχ ! δεσποινίς, πῶς θα μωρεῖσω ποτέ να σὰς εκφράσω ὅλην μου την βαθείαν ευγνωμοσύνην ;
— Να με λέτε Κόρα, να με αγαπᾶτε λίγο, και να μου διδάξετε την τέχνην πῶς κάμνουν τὰ καλά έργα. . .

Αϊ δύο γυναϊκες έμειναν πολλήν ὥραν αγαλιασμένες. Έπειτα έξαφνα ή κυρία Δαλόζ εϊπε με λύπην :
— Αχ ! Ίουλιέττα μου, σε άφησα χωρίς περιουσίαν ! Εϊπέπραξα την κληρονομίαν από την Αμερικνή και την αφείρωσα ὅλην εϊς αυτόν τον αγαθοεργόν σκοπόν. Δεν μου μένουν πλέον παρά ὀλίγα χρήματα. . . τὰ λείψανα του παλαιού μου πλοῦτου. Και σὺ που αγαπᾶς τόσο την πολυτέλειαν και την καλπέραςιν !
— Δεν με μέλει πιά διόλου, μαμμά μου, θα τὸ δῆς πῶς έμαθα να ζῶ πτω-

χικά. Θα εργάζωμαι για σένα άργότερα. Ξέρω και άρμέγῳ πῶς αγαλάδες, παχαινω τὰ πουλερικά, και καθαλιεύω τὰ άλογα χωρίς σέλλα.

Με ὅλην της την συγκίνησιν, ή κυρία Δαλόζ δεν ήμπόρεσε να κρατήση τὰ γέλια. Έκεινα τὰ προσόντα πολὺ ὀλίγον θά της έχρησίμευαν εϊς τὸ Παρίσι. Η Μίς Δούγλας εϊπε γελαστή :

— Η Ίουλιέττα θα έχη πάντοτε άρκετόν πλοῦτον : την αγαπήν της μητέρας της. Άρκει μόνον αυτή ή αγαπή να μήν της κέρη να λησμονήση τοὺς Αμερικανούς φίλους της.

— Δεν εϊνε φόβος, εϊπεν ή μικρούλα, ενώ εφίλουσε την μεγάλην της φίλην. — Δεν θα σὰς λησμονήσω, οῦτε ε῰ας, οῦτε την Μάγγη. . . Μαμμά, να της μην νύσωμε να μὰς έλθη μιά μέρα ! Θα έχρη τότε δύο κόρες, κ' εγὼ θα της μάθω τὰ γαλλικά, όπως αυτή μ' έμαθε τὰ άγγλικά. Μαθαίνει αυτή τόσο γρήγορα ! και ὅτι άλλο θέλει να μάθη ! Ξέρει ένα σωρὸ ιστορίας ή Μάγγη. Μοναχά, τώρα, δεν θα μωρη πιά να φωνάζη πῶς εϊμαι «φεγγαρόπαιδο» !

N. ΠΟΡΙΑΓΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν της Καθ' Ιωάννας Μαίρη)

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Όταν ὁ κατακλυσις επέρασε και ὀλιγοστευσαν τὰ νερά, ὁ Νῶε ήνοιξε τὰ θυρόφυλλα της Κιβωτού. Δύο ζεύγη χελιδόνια ήνοιξαν τότε τὰ πτερά των κ' επέταξαν, και κατέβησαν από την κορυφήν του βουνοῦ εως κάτω εϊς τον καμπον. Έκει, τὰ δύο από τὰ τέσσαρα χελιδόνια, φοβισμένη με τὸ θέαμα της γῆς, που ήτο γυμνή κ' έρημωμένη, εστάθησαν και άφισαν τὰ άλλα δύο να έξακολουθήσουν μόνον των τὸ ταξείδι. Δεν ήθελαν ν' απομακρυνθοῦν από την Κιβωτόν ὁ ὕρανόσ ἤτο τόσο συννεφιασμένος και ή γῆ τόσο λασπωμένη !

Τὰ νερά ε῰στέγνωσαν και τὰ χώματα επέτρωσαν, αλλά τὰ δύο χελιδόνια δεν επήσαν θάρρος ακόμη. Με τὸ μικρότερον συννεφάκι, επετούσαν βιαστικά να χυθοῦν και να κρυφθοῦν μέσα εϊς την Κιβωτόν. Αν ε῰βρεχε, δεν ε῰βαιναν ε῰ω παρά τὸ βράδυ, όταν ή πείνα τὰ εκαμνέ και να εύρουν να φάγουν.

Τὸ άλλο ταῖρι, ευχαριστημένο πᾶς ε῰ουσεν εϊς τον ελευθερον άέρα, επήταξε πρὸς άλλα μέρη, εϊς τὰ μέρη, όπου πάντοτε ὁ ήλιος εϊνε ζεστός. Επείταξεν τόσο γρήγορα, ὡστε δεν τὰ επρόσβησεν ὁ χειμῶνας. Και, εν ὃ τὰ άλλα δύο φοβητσαίρικά χελιδόνια, ήσαν βοθησμένα εϊς τον ὕπνον, κρυμμένα εϊς τὰ βάθη της Κιβωτού, να ταξιδιάρουν πουλιά επήγαν κ' εκτίσαν την φωλιάν των με στεγνὸ χῶμα εϊς την άκρην ενός βράχου. Την επρόλιπον με τὰ μαλακὰ των πουπουλα, και επείτα από ὀλίγον καιρόν, ένα κοπάδι χελιδονάκια εκαμνπτερά και ήρχισαν να πετοῦν εϊς τον άέρα, και να κάμνουν γύρους και γύρους, από τὸ πρωί εως τὸ βράδυ.

Ηλιθε τὸ καλοκαίρι, και ὅλη ή οικογένεια έξελίγησε πάλιν δια την Κιβωτόν, όπου εϊχαν μείνη οἱ συγγενεῖς των. Εμπρὸς ὁ πατέρας και ή μητέρα, δια να δείξουν τον δρόμον, ὀπίσω τὰ παιδάκια των, κ' ε῰θασαν πολὺ γρήγορα.

Κυττάζουν να εύρουν τὸ άλλο ταῖρι, και ὀλίγον ε῰λειψε να μήν τὸ γνωρίσουν, Τί θαμπα πτερά ήσαν εκείνα ! Τί άσχημα πουλιά ! Εϊχαν και αυτά παιδάκια, αλλά που ή χαρά και τὸ γελαστό κελάδημα των μικρών που ήρχοντο από τὰ μακρὰν ὠρατά μέρη ! Εκείνα τὰ κακόμοιρα, γεννημένα μέσα στο σκοτάδι, δεν ήμπορούσαν καλά-καλά να πετάξουν, και δεν ετολμούσαν να ξεμυτίσουν από τὰ μωχλιασμένα σανίδια της Κιβωτού.

Ησαν άσχημα πουλάκια, αλλά τὰ παιδά των ήγιναν ακόμη άσχημότερα, όταν τὰ ζωηρά κ' ελευθερα χελιδόνια έγύρισαν, στρατὸς ὀλέκλητρος, ὕστερα από χρόνια. Τὰ μακρὰ των μικρών, τρωπωμένα και ζαρωμένα αιωνίως μέσα εϊς την Κιβωτόν, δεν έμοιαζαν με τὰ χελιδόνια, τὰ εξαδελφάκια των. Η δειλία των, ή μικροφυχία των, ὁ φόβος που εϊχαν να ε῰θουν εϊς τὸ φῶς της ήμέρας, ή μελαγχολική ζωή που επερνούσαν εϊς τὸ σκοτάδι και την ὕγρασίαν, τὰ εϊχαν μεταμορφώσει. Δεν ήσαν πλέον χελιδόνια, — ήσαν νυκτερίδες !

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Όλον τον κόσμο κ' αν γυρίσῃς Τη θάλασσα και την ξηρά, Καμμά χαρά δεν θα γνωρίσῃς Σαν της πατρίδας τη χαρά.

Μόν' ή πατρίδα, μόνη εκείνη Ὡσαν μητέρα μὰς θεωρεῖ, Την ευτυχία μὰς λαμπρώνει Τη λύτη μὰς παρηγορεῖ.

Δυστυχισμένος ὁποῖος μένει Στὴν ξενιτειά τη μακρινή : Ὁ ήλιος της δεν τον θεομάνει, Τὸ φῶς της δεν τον ζωογονεῖ.

Δικτυχοιμένος ὁποῖος μένει Στὴν ξενιτειά τη μακρινή : Ὅλοι γιά κείνον εϊνε ξένοι Κανείς γιά κείνον δεν πονεῖ !

Κι' αν άρρωσθήῃ, πῶς θα κλάψη Και πῶς θα τον παρηγορή ; Κι' αν αποθάνη πῶς θανάψη Στο λείψανό του ε῰να ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ των δρόμων, ὁ ὁποῖος έξεδηλώθη μετά τους Ὀλυμπιακούς Αγῶνας, και τον ὁποῖον σὰς περιέγραφα επί τὸ

ἀστειότερον εϊς την προηγούμενην μου έπιστολήν, δίδει άφορηγή και εϊς μερικὰς σκέψεις σοβαρωτέρας, τὰς ὁποίας έπίσης ὑπεσέχητον να σὰς ανακοινώσω.

Τὸ φαινόμενον δεν εϊνε πρωτοφανές. Παρατηρήθη και μετά τους πρώτους Ὀλυμπιακούς Αγῶνας, και μάλιστα με μεγαλητέραν ζωηρότητα. Και τότε έπίσης εϊς κάθε δρόμον και πλατείαν έβλεπε κανείς να τρέχουν μικροὶ άνυπόδητοι δρομείς και τότε έπίσης κάθε συνοικία εϊχεν ιδρύσῃ τὸ αὐτοσχεδίον Σταδίον της, και τὰς Κυριακὰς οἱ άνθρωποι του λαοῦ διεσκέδαζαν με προχείρους Αγῶνας.

Αλλά και τὰ διάφορα Γυμναστήρια εϊχαν τότε πληθώραν πάσης τάξεως και ηλικίας θαμώνων, και ὁποῖος ε῰λειπε τον ζῆλον εκείνον και τον ένθουσιασμόν δια την γυμναστικήν και τὰ αθλητικά εν γένει, ήρχετο εϊς τὸ συμπέρασμα ότι ὁ αθλητισμός ε῰τυτεύθη βαθέως εϊς την Ελλάδα, και ότι εϊς τους προσεχείς Αγῶνας θα επαρουσιάζαμεν πολλούς Έλληνας αθλητάς, ε῰φυλλους των ξένων. Τί συνέβη όμως ; Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ζῆλος και ὁ ένθουσιασμός κατέπεσαν τὰ αὐτοσχεδία Σταδία των συνοικιών δεν ε῰λειτουργοῦσαν πλέον, ε῰λειψεν φιλάθλων τὰ Γυμναστήρια σχεδόν έρημώθησαν, πάθε κίνησις επασσε, και ιδού, εϊς τοὺς Ὀλυμπιακούς Αγῶνας του 1906, μολονότι παρήλθεν από τους πρώτους ὀλόκληρος δεκαετία, κατὰ την ὁποίαν ήμπορούσε να δημιουργηθη στρατιά καλῶν αθλητῶν, — έχασαμεν τον Μαραθῶνιον δρόμον και δεν ενίκησαμεν μέσα εϊς τὸ Σταδιον, τὰ καθαυτὸ αθλητήσαν, παρά τρεῖς-τέσσαρας νίκας. Τὰ δεκαετή και τὰ δεκαπενταετή παιδία των πρώτων Ὀλυμπιακῶν, τὰ ὁποία εξετρελλάθησαν τότε και ὠρκήσθησαν να γίνουν αθληταί, και δι' ὀλίγον καιρόν έγυμναζοντο καθημέραν, εϊς τους προχθεσινούς Ὀλυμπιακούς παρουσιάσθησαν ὡς νέοι ε῰κοσασετέες και ε῰κοσιπενταετέες σφριγῶντες. . . ὅχι μέσα εϊς τον στίβον, άλλ' εϊς τὰς κερατίδας ή εϊς τους λόφους, ὡς άπλοὶ θεαταί.

Να ιδῆτε — πολὺ φοβοῦμαι — ότι τὸ ίδιον θα συμβῇ και τώρα. Ὁ ένθουσιασμός και ὁ ζῆλος δεν θα διαρκήση παρά ὀλίγον καιρόν οἱ νεαροὶ φιλαθλοὶ θα βαρυνθοῦν να παύουν αιωνίως τὸ ίδιον παιγνίδι, και από τους άγωνιστάς των δρόμων δεν θα μείνη ἴσως παρά μόνον ὁ Γιάννης ὁ τρελλός. Οἱ φρόνιμοὶ ὅλοι θ' αποσυρθοῦν και θα ήσυχασουν. . . απογοητευμένοι. Οἱ δὲ Ὀλυμπιακοὶ Αγῶνες του 1910, εϊς τους ὁποίους στηρίζομεν πάλιν τὸσας έλπίδας, δεν θα δώσουν άνώτερα άποτελέσματα από τους προχθεσινούς.

Έγομεν, βλέπετε, δύο μεγάλα ελαττώματα : ε῰μεθα α῰φικροὶ και άνυπόμωνοί. Νομίζομεν ότι εϊς μίαν ήμέραν ε῰μπορούμεν να φθάσωμεν τὸ τέλειον, και όταν βλέπομεν ότι δι' αὐτὸ χρειάζεται κόπος και καιρός, απογοητευόμεθα και βαρυνόμεθα. Δυστυχῶς ή αθλητική ικανότης δεν αποκόπεται τόσο γρήγορα, ὡσον θαπαίτοῦσε τὸ α῰φικρον και ή άνυπομονησία μὰς. Θα φυτεύσῃ, και θα περιμείνης πολὺν καιρόν εως να φυτρώσῃ ὁ σπόρος και να γίνη δένδρον και να δώσῃ καρπούς. . . Ὁ ζῆλος και ὁ ένθουσιασμός δεν πρέπει να σε άφίουν στιγμήν, και ας άργουσιν τὰ καλά άποτελέσματα. Τότε μόνον ὕπαρχει έλπίς ότι ήμποροῦν να έλθουν. Νεαροὶ φοιτητάς, ζηλώσας δόξαν δισκοδύλου, ενεγράφη εϊς τὸ Γυμναστήριον δια να γυμνασθῇ εϊς τον δίσκον. Ἦτο πολὺ ένθουσιασμένος, δίδει τὰς πρώτας ήμέρας, ὕστερ' από ὀλίγην γύμνασιν, κατώρθωσε να ρίψῃ τον δίσκον 25 μ. 30. Καλλιστον ρεκόρ δι' ένα αρχάριον. Μετὰ ε῰να μηνά τον άπαντῶ και τον ερωτῶ πῶς πηγαίνει ὁ δίσκος. Εμύρρασε και μού απήγητησεν ότι τον άφισε.

— Πῶς ; γιατί ;
— Α, μα δεν ήταν προκόπη ! μου ε῰δικαιολογήθη. Επαιδευόμουν τὸσας ὡρες κάθε μέρα, και δεν κατώρθωσα να φθάσω οὔτε τὰ 26 μέτρα. Ὡς τὰ 40 και τὰ 45 που μου χρειάζονταν, θα ήθελα χρόνια. Βαρέθηκα λοιπόν και τ' άφισα.
Θα ήθελε χρόνια. . . Μα αὐτὸ εϊνε ακριβές ! Χρειάζονται χρόνια και χρόνια δια να γίνη κανείς καλὸς δισκοδύλος, άλλης δρομῆς. Αλλ' ήμεῖς θέλομεν, αν ήτο δυνατόν, να ε῰γγνώμεθα ε῰τοιμοι, γυμνασμένοι, ή να γυμναζόμεθα ένα μῆνα τὸ πολὺ και να γινόμεθα τέλειοι. Όταν περάσῃ ὁ μῆνας και ιδούμεν ότι ή πρόδός μας δεν μετρεῖται παρά με ὀλίγα εκατοστά του μέτρου, — αντί Ὀλυμπιακοὶ Αγῶνες του

Πῶσοι άλλοι δεν θα εκαμν ὡπως ὁ φίλος μου φοιτητής, και πῶσοι ακόμη δεν θα κάμουν ! Δι' αὐτὸ πολὺ φοβοῦμαι ότι με ὅλην την σημερινήν κίνησιν, την ε῰έλπειαν, οἱ Ὀλυμπιακοὶ Αγῶνες του

μέλλοντος, υπό ελληνικήν εποψιν, δὲν θά εἶνε ἀνώτεροι τῶν παρελθόντων, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἠὺχόμεν οἱ νεαροὶ ζηλωταὶ τῶν Ὀλυμπιονικῶν νὰ ἦσαν ἐλιγώτερον ἀψήκοροι καὶ ἀνυπόμονοι. Ἄλλ' αὐτὸ κατορθώνεται ποτὲ μὲ μίαν εὐχήν;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Η ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ὁ Τοτός δὲν χωνεύει τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγε καὶ τὸ γλυκὸ ποῦ δὲν ἔφαγε. Καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθῇ τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς Λιλῆς, ποῦ ἦτανε αἰτία καὶ τὲς ἔφαγε. Ἐδρίσκει στήν

«Ἐνας γέρος κύριος...»

«Βάζει τὲς φωνὲς ἡ Λιλῆ...»

ἀπέθηκεν τοῦ σπιτιοῦ δύο παληὰ σύρματα, καὶ μιά μερὰ ποῦ καθότανε ἡ Λιλῆ καὶ ἐκτύταζε σ' ἓνα βιβλίον κατὶ κοριτσίσζ ζωγραφισμένα μὲ μακρὰ

τός, κ' ἔχουμε ἀκόμα νὰ γελάσουμε... Πηγαίνει καὶ σπάζει τὸν κουμπάρου, καὶ τὸ ἀπόγευμα, στὴν ἐπίγειαν περίπατο στὸ Ζάππειον, καὶ ἡ Λιλῆ

«Βγάζει μιά φαλλίδα καὶ χράπ!...»

«Ἐγινε σὰν ἀγρόρι...»

μαλλιά καὶ κοντὰ φουστάνια, πηγαίνει ὁ πονηρὸς σιγά-σιγά ἀπὸ πίσω τῆς καὶ τῆς περᾶ τὰ δύο σύρματα, ἀπὸ ἓνα στήν κάθε κοτσίδα. Ὑστερα δίνει μιά, καὶ τῆς λυγίζει τὰ δύο σύρματα, σὰν φεΐδια, μὲ τὴν οὐρὰ στὸν ἄερα.

— Πάμε, Λιλῆ, σχολεῖτο.... Κοντεύει ἡ ὥρα!

Πρώτη φορά ὁ Τοτός βιάζεται τόσο πολὺ νὰ πάη στὸ σχολεῖο...

Στὸ δρόμο, ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ στέκονται καὶ κυττάζουν μὲ ἀπορίαν τὴν Λιλῆ μὲ τὰ μαλλιά τῆς, ποῦ στέκονται μιά πήχη ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Ἡ Λιλῆ θαρρεῖ πῶς τὴν

τοῦ ἔκαμνε τὴν κακιωμένη, ὁ Τοτός τὴν ἀφίνει μὲ τὴν νταντὰ τους, καὶ τρέχει εἰς ἐκεῖνον ποῦ πωλεῖ τὰ μπαλόνια.

Τὰ ἀγοράζει ὅλα, κ' ἔρχεται πίσω, μαζὴ μ' ἐκεῖνον ποῦ τὰ πωλεῖ.

— Λιλῆ νὰ σοῦ χαρίσω τρία μπαλόνια...

— Δὲν τὰ θέλω... Δὲν σοῦ μιῶ!

Καὶ τοῦ ξαναγυρίζει τὲς πλάτες. Ὁ Τοτός παίρνει τὰ μπαλόνια... καὶ τὰ δένει σιγά-σιγά εἰς τὴν ἄκρα τῶν μαλλιῶν τῆς Λιλῆς, ἀπὸ τρία σὲ κάθε κοτσίδα.

Πάνε τὰ μπαλόνια τὸν ἀνήφορο, σηκώνουν καὶ τὴν Λιλῆ τὴν ἴδια,

ἴσως διότι εἶνε τόσο ἐλαφρόμυαλη... Βάζει τὲς φωνὲς ἡ Λιλῆ, τρέχει ἡ νταντὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ, τρέχει καὶ ὁ Τοτός, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἡ Λιλῆ πηγαίνει μόνη τῆς εἰς τὸ σχολεῖο. Δὲν θέλει οὔτε νὰ δῇ στὰ μάτια τῆς τὸν Τοτό. Πηγαίνει μάλιστα ἀπὸ ἄλλους δρόμους, γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν μαζὴ. Μὰ καὶ αὐτῆς δὲν τῆς μιλοῦν τὰ ἄλλα κοριτσά, διότι κάνει τὴν υπερῆφανη.

Ἐνα βραδυνό, ποῦ ἐγύριζε μόνη μὲ τὴν σάκκα τῆς ἀπὸ ἓνα ἐρημικὸ δρόμο, τὴν πλησιάζει ἓνας κακοντυμένος ἀνθρωπος, καὶ τὴν κυττάζει καλὰ.

— Τί ὠραῖα μαλλιά! Δέκα δραχμὲς τὴν κοτσίδα, θὰ μοῦ δώσῃ ὁ μπαρμπέρης...

Ἡ Λιλῆ δὲν καταλαβαίνει τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια. Νομίζει μόνον ὅτι τῆς ἐπαινοῦν τὰ μαλλιά τῆς.

Ὁ κακὸς ἀνθρωπος ἔρχεται πὸ κοντὰ. Φοβάται ἡ Λιλῆ καὶ τρέχει. Τὴν κυνηγᾷ ἐκεῖνος, βγάζει μιά φαλλίδα, καί... χράπ! χράπ! κόβει καὶ τὲς δύο ὠραῖες κοτσίδες.

Τὸ κλάμμα ποῦ ἔκανε ἡ Λιλῆ, δὲν περιγράφεται. Τῆς ἐλυπήθηκε καὶ Τοτός ὁ ἴδιος.

— Ἦσουν ὅμως παρὰ πολὺ υπερῆφανη, τῆς λέγει, καὶ καλὰ νὰ πάθῃς. Τώρα πιά δὲν θὰ περιπαίξῃς τὰ ἄλλα κοριτσά, γιὰ εἶνες τώρα καὶ οὐ σὰν ἀγρόρι!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο. ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

Ὁ Ἄλικ ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους. Σοβαρὸς ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του— διότι μόλις ἦτο δεκαεξέ ἐτῶν, — ἦτο πολὺτιμος βοηθὸς τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν του. Σπανίως ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἀδελφῶν του μὲ τὴν Ἄνναν τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἠμποδίζεν ὄχι μόνον νὰ θαυμάζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ λατρεύῃ τὴν γειτονοποῦλλαν του. Ἡ Ἄννα ἦτο ἀληθινὰ ἡ κυρίαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ ἐξ ἀγόρια, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν ἀλλήν θέλῃσαν παρὰ τὴν ἰδικὴν τῆς, δὲν εἶχαν ἀλλήν φιλοδοξίαν παρὰ νὰ ἱκανοποιήσων τὰς ἰδιοτροπίας τῆς.

Διὰ τὴν εὐχαριστήσων, διότι αὐτὴ εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ ἱππασίαν, ὁ Ἄλικ καὶ ὁ Φρέδ εἶχαν ταξειδεύσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Μεδράς, διὰ ν' ἀγοράσων μίαν γυναικειαν σέλλαν καταλλήλῃν διὰ τὴν φίλην των. Καὶ πότε ὁ ἓνας, πότε ὁ ἄλλος τῆς ἔκαμαν

μῆθημα, ὑπερήφανοι διὰ τὰς ταχείας προόδους τῆς μαθητρίας των, ἀρκετὰ δὲ ἀνταμιβόμενοι μὲ τὰ μειδιάματά τῆς.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀναγυρῆσων διὰ τὸ γειτονικὸ κτήμα, ὁ Ἄλικ καὶ ὁ ἀδελφὸς του ἔτρεξαν κ' ἐξεσέλλωσαν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀλογάκια των ἐπειτα, ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κίβωτιόν τοῦ διτρόχου ἀμαξίου τὴν σέλλαν τῆς Ἄννας, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ τὴν ἀνδρικήν κατόπιν ἐσέλλωσαν μὲ τὴν γυναικειαν τὸ ἀλογάκι, ἐξήτασαν προσεκτικὰ τὰ λωρία τῆς, καί, τέλος, ὁ Φρέδ ἐχαμήλωσε τὸ γόνυ του, ὅπου ἐπάτησεν ἡ Ἄννα κ' εὐρέθη ἐφιππος.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ μὲ συνοδεύσῃ; ἠρώτησε μὲ φαιδρὸν τόνον ἡ Ἄννα.

— Θέλεις νὰ πᾶς ἐσὺ, Φρέδ; ἠρώτησεν ὁ πρωτότοκος.

— Ὁχι, πῆγαίνε ἐσὺ. Ἄλικ' ἐγὼ θὰ ὀδηγήσω τὸ ἀμαξάκι.

Οἱ δύο νέοι ἐδοθήσαν τὴν κυρίαν Τερνάν ν' ἀναβῆ εἰς τὸ ἀμαξάκι ἐπειτα ὁ Φρέδ ἀπέπεμψε τὸν ὑπηρέτην ποῦ ἐκρατοῦσε τὰ ἄλογα, ἐπιασε τὰ ἵνια καὶ τὸ μικρὸν καραβάνι ἐξεκίνησεν.

Ἡ κατοικία τῆς κυρίας Τερνάν μόλις ἀπέγινεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ Ἰρλανδοῦ. Ἐφθασαν λοιπὸν ἐκεῖ πολὺ γρήγορα.

Ὁ Πατρικιὸς Ὁ Δόνοθαν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπεριμεναν τοὺς καλεσμένους τῶν εἰς τὸν κῆπον, τὰ δὲ τέσσαρα μικρὰ ἀγόρια ἀνεκραύγασαν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ὅταν εἶδαν τὴν Ἄνναν, ἂν καὶ μόλις τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἦσαν μαζὶ τῆς.

Ὁ μικρότερος, ὁ Τζάκ, τὴν ἐπλησίασε, καὶ μὲ πολλὴν στοργήν, τὴν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἀκόμη λυπημένη.

— Ὁχι, μικρὸ μου Τζάκ, εἶπε ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε κ' ἐφιλοῦσε τὸ εὐμορφὸ ξανθὸ τοῦ κεφαλάκι δὲν εἶμαι πιά τόσο λυπημένη, ὅσο χθὲς, δὲν θὰ εἶμαι ὅμως ἀληθινὰ εὐτυχῆς, παρὰ ὅταν γυρῆσῃ ὁ ἀδελφός μου ὁ Οὐίλ.

Ὁ Τζάκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε καλὰ τί συνέβαινε, ἦτον ἐτοιμος νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Ἄνναν, τὸν ἐπρόλαβεν ὁμοῦ ὁ ἀδελφός του Φρέδ, ὁ ὁποῖος ἐπῆρται νὰ παίξων ἓνα παιγνίδι κρόκετ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἄν ἐξαίρεσετε τὰ δύο μικρότερα, ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ δὲν τὸ εἶχαν τελειώσῃ, ὅταν ἤρχισε νὰ σημαίνει ὁ κώδων διὰ νὰ συναχθῶν εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ ἄφισαν εἰς τὴν μέσῃν, χωρὶς νὰ λυπηθῶν πολὺ εἶχαν ἄλλως τε καιρὸν ὅλο τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ παίξων ὅσον ἤθελαν.

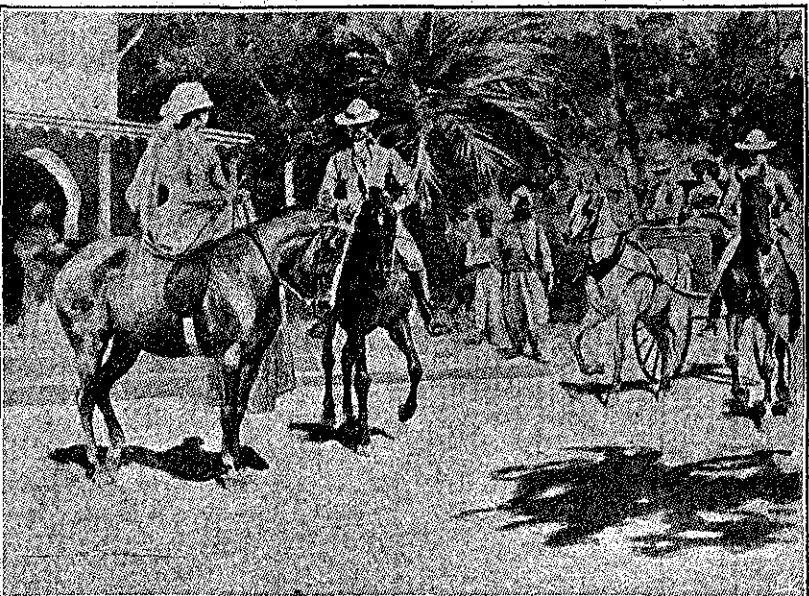
Τὸ τραπέζι, χάρις εἰς τὸ συζυγικὸν ζεῦγος των Ὁ Δόνοθαν, ἦτο εὐθυμώτατον. Οἱ δύο σύζυγοι, μὲ τὴν λογικὴν των, εἶχαν κατορθώσῃ νὰ πείσων τὴν

κυρίαν Τερνάν ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξαναδῇ τὸ παιδί τῆς, καί, ἐπειδὴ αὐτὴ ἄλλο δὲν ἠθέλε παρὰ νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, θελκτικὴ εὐθυμία ἐβασίλευεν ὅλην τὴν ὥραν.

Ἄμα ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ παιδιὰ, ὅπως ἦσαν συνηθισμένα, χωρὶς νὰ τὰ μέλη διὰ τὴν ζέσθη, ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν κῆπον ἄλλα ὁ ἥλιος ἦτο τόσο φλογερός, ὥστε γρήγορα ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσων καταφύγιον εἰς τὴν σκιάν διὰ νὰ ἀναπαυθῶν.

— Ἄς πᾶμε κάτω στὸν ποταμὸ, ἐπρότεινε ὁ Σέσιλ, ὁ τρίτος ἀπὸ τ' ἀγόρια γινώριζεν ἓνα μέρος, ὅπου θὰ ἤμαστε πολὺ καλά.

Ἡ Ἄννα ἐγνώριζε ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου συχνὰ ἐπήγαγεν ἐφιππος μὲ τὰ δύο μεγάλα ἀγόρια. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἐπῆγαν ὅλοι μαζὶ ἐκεῖ περὶ, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐξ αἰτίας τῆς ζέσθης.

«Τὸ μικρὸν καραβάνι ἐξεκίνησε...» (Σελ. 205, στ. α'.)

Τὸ ποταμάκι, τὸ ὁποῖον ὁ Σέσιλ ἐστόλιζε μὲ τὸ πομπώδες ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, ἔτρεχεν εἰς τὸ λειβάδι, εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου τὰ χόρτα ἦσαν ὑψηλὰ καὶ πυκνότερα, καὶ ὅπου μερικὰ δένδρα μὲ τὰ πολὺ πυκνὰ φύλλα των ἐσχημάτιζαν ἓνα εἶδος θόλου ἀπὸ πρασιναδά. Μὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ἐξηπλώθησαν ὅλοι κατὰ γῆς. Ἡ Ἄννα, ποῦ εἶχε βρέξῃ τὸ μαγδύλι τῆς εἰς τὸ νερό, ἐδρόσισε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ κάποτε-κάποτε ἐτίναζε μερικὲς σταλαγματιὰς εἰς τὸ μουτράκι τοῦ Τζάκ, ὁ ὁποῖος ἐσπαρτάριζεν ἀπὸ τὰ χάχανα.

Ἐξαφνα δωματὸν τὸ ἀγῆραμι ἐκεῖνο διέκοψε τὸ παιγνίδι τοῦ καὶ ἐγινε σοβαρώτατον. Ἡ Ἄννα ἐνόησεν ὅτι κατὶ ἦτο ἐτοιμον νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

— Ἄννα, τῆς εἶπε μετ' ὀλίγας στιγ-

μὰς σιωπῆς γιὰτί ἔφυγεν ὁ ἀδελφός σου; — Διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς, Τζάκ, ἀπήντησεν ἐκεῖνη.

— Καὶ γιὰτί πολεμᾷ μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς;

— Διότι οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν πόλεμον μὲ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὁ Οὐίλ δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Λοιπὸν δὲν μᾶς ἀγαπᾷ, οὔτε ἐμᾶς;...

— Γινώριζεις πολὺ καλά πῶς ἐμεῖς δὲν εἶμαστε Ἀγγλοὶ, εἶμαστε Ἰρλανδοί! διέκοψεν ὁ Σέσιλ μὲ ὀρμητικὸν ὕφος.

— Τότε, πᾶσι καλά! ἐψιθύρισε φιλοσοφικώτατα ὁ Τζάκ θὰ μοῦ κατοφαίνετανε, ἂν δὲν μᾶς ἀγαποῦσε ὁ ἀδελφός σου.

— Τί ἡλικίαν ἀκριβῶς ἔχει ὁ ἀδελφός σου, Ἄννα; ἠρώτησεν ὁ Φράγκ, ὁ τέταρτος τῆς συμμορίας των.

— Θὰ γίνῃ σὲ λίγο δεκατριῶν ἐτῶν.

— Ὅπως ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σέσιλ μὲ ἓνα ἀναστεναγμὸν. Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ ἦμουν μὲσα εἰς ἓνα πολεμικὸν καράβι καὶ νὰ πολεμῶ ὅπως ὁ Οὐίλ.

— Θὰ ἦσουν τότε ὑποχρεωμένος νὰ πολεμήσῃς ἐναντίον μας, εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ ἐπιπληκτικὸν ὕφος.

— Μὰ ποῖος τὸν ἐπῆρε ἀπὸ ἐδῶ, τὸν ἀδελφός σου; ἠρώτησε καὶ ὁ Μέρβιλ, ὁ πέμπτος, ὅταν ἤλθεν ἡ σειρὰ του.

— Ὁ κ. Κλαβαγιάν.

— Ποῖός εἶνε αὐτός ὁ κ. Κλαβαγιάν; εἶπεν ὁ Τζάκ.

— Εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, θέλουσα μὲ αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν νὰ πιστεύσῃ καὶ ἡ ἴδια τὸ ὄνειρον ποῦ ἐπλάττε μὲ τὴν φαντασίαν τῆς τόσο καιρὸν.

— Ἀρραβωνιαστικὸς σου! διέκοψε μὲ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν διηγεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησίαι... δρ. 8.— Ἔτησίαι φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμηνίος... > 4,50 Ἑξαμηνίος > 5,50
Τριμηνίος... > 2,50 Τριμηνίος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένω ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐνδραίων δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουνίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 27

ΑΠΟΜΝΗΝΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπειδὴ εἶμαι ζῶν, φαντάζεσθε βέβαια ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσταί, με πῶσιν εὐχαρίστησιν ἔχω διαβασμένα ὅλα τὰ ἔργα τῶν ζῶν. Ἐχω κατασάγγη τὰ Ἀπομνημονεύματα ἐνός Γαϊδάρου, τὰς Περιπέτειάς ἐνός Παπαγάλου, τὰ Ἀπομνημονεύματα ἐνός Σκύλου, τὰ Ἀπομνημονεύματα ἐνός Ἀσπρου Κότσουφα... Μοῦ ἔπεσε μάλιστα στὰ χέρια, — δηλαδὴ στές πατούσας μου, — καὶ τὸ Ἡμερολόγιον ἐνός Μύσημινα.

Λοιπὸν! Ἐκτός ἀπὸ τῶ ῥομιμαστικῶν ἐνδιαφέρον πῶ ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναγνώσματα, ὅπου τὰ ζῶα αὐτοζωγραφίζονται, ξέρετε τί πρό πάντων μοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν εἰς αὐτὰ τὰ φιλολογικὰ βιβλία; Ὅτι τὸ μέγα ζωολογικὸν εἶδος, εἰς τὸ ὅπολον ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀνήκω — οἱ ἵπποποτάμοι — δὲν εἶχαν ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν χορείαν τῶν γραφόντων ζῶων! Μεγάλη παράλειψις!

Εἰς κανενὸς ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μου τὸ μυαλὸ δὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τὸν λόγον, ἀνθρωποπ, σόβαροι μάλιστα ἄνθρωποι, σοφοὶ διακεκριμένοι, Καθηγηταὶ τῆς Ζωολογίας, δὲν εφοβήθησαν νὰ διακηρύξουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ὁ ἵπποποτάμος εἶνε παχυδερμον κατωτέρας διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Κατωτέρας! Μόνον πῶ χάρασσω αὐτὴν τὴν λέξιν, κοκκινίζω διὰ λογαριασμῶν αὐτῶν τῶν σοφῶν ἕως τὴν... Ἐπρόκειτο νὰ γράψω: ἕως τὴν ῥίζαν τῶν μαλλιῶν μου, ἔταν ἐγκαίρως ἐνθου-

μήτην ὅτι δὲν ἔχω καθόλου μαλλιά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴ πιστεύετε οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄτιμον συκοφαντίαν! Ὁ ἵπποποτάμος εἶνε ζῶον μετρίοφρον, καὶ δὲν ἀγαπᾷ νὰ γίνεταί λόγος δι' αὐτόν; Ἄλλα, ἀν ἔρωτᾷτε διὰ τὴν ἐξυμνάδα του, εἶνε ἐξυμνος τοῦλάχιστον ὅσον ὁ ἄνθρωπος. Καὶ πολὺ καλλίτερός του!

Διὰ ν' ἀποδείξω λοιπὸν αὐτὴν τὴν

μὴν μου, θὰ ἀναγνωρίσετε τὴν εὐφίαν τῶν ἱπποποτάμων, θὰ τὴν διασαλπίζετε εἰς τὸν κόσμον, καὶ θὰ ἀναστηλώσετε τὴν ὑπέλπιψιν μας εἰς τὰς οἰκογενείας σας!

Λεοπόλδος Κολίβριος ἀπόστολος ἱπποπόταμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἄ! ἡ γενέτειρα χώρα! ἡ γωνίτσα τῆς γῆς ὅπου πρωτοεἶδε κανεὶς τὸ φῶς! Τί γλυκειάς συγκινήσεις προκαλοῦν αὐταὶ αἱ λέξεις εἰς τὴν καρδίαν ἐνός ἱπποποτάμου! Με τὴν διαφοράν ὅτι ἡ γωνίτσα τῆς γῆς ἡ ὅποια με εἶδε γεννώμενον, ἐμέ, ἦτο γωνίτσα ἀπὸ νερό, — δηλαδὴ λίμνη!

Φαντασθῆτε κάτι λόγους ἀπεράντους ποῦτους σκεπάζουν γιγαντώδεις πτερίδες, νοπάλια, δράκαιναὶ καὶ κάκτοι ἀκανθώδεις.

Φαντασθῆτε κάτι μεγάλους ποταμούς περιτριγυρισμένους με ἐρείπια καὶ ὑδρογαρῆ φυτὰ, καὶ στολισμένους με κοπάδια ἀπὸ μεγάλους καϊμάνους-κροκοδείλους πῶ κοιμούνται στὸν ἤλιο, με τὴν κοιλιὰ μέσθ στὸ ζεστὸ νερό.

Ἐκεῖ εἶνε καὶ ἀπέραντα δάση, ὅπου φυτρῶνουν καὶ μεγαλύνουν δένδρα, πῶ τὰ βμοιά τῶν δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰ μέρη

Ἐκεῖ παρουσιασθῆ ὡς ὑποψῆφος γαμβρός... (Σελ. 210, στ. β')

μεγάλην ἀλήθειαν, ἀπεφάσισα νὰ γράψω τὰ παρόντα ἀπομνημονεύματα. Καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος, ἀγαπητοὶ μου, ὅτι, ἀφοῦ διαβάσετε αὐτὰς τὰς σελίδας, θὰ συμφωνήσετε με τὴν γνώ-

μας, ἡ κοκκοκαρυδιά, πῶ κάμνει τὰ ὄραιότατα ἀράματα καρύδια, ἡ χορμαδιά, ὅπου γίνονται χουρμαδες-γλυκύτεροι καὶ ἀπὸ τὰ γλυκύτερα γλυκίσματα τῆς Εὐρώπης!

318—319. Ἀστεία Πυροράματα. 1.—Ὁ πῆλος εἶνε πολλός. 2.—Ἐκ τῶν πικρῶν κίμπε γάλα. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Τῶνι Βερίου. 320—324. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνόματα ζῶων. Ἐντός τῆς φράσεως ταύτης εὐρίσκετε ὄνόματα ζῶων κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα— 5 τῶν ἀριθμῶν. — Ἀρὰ γε σύ, μισροέ μου καὶ ἀξιαγάπητῆ φιλε, ἀμα λάβης ὑπ' ὄψει σου αὐτό, δύνασαι νὰ τ' ἀνακαλύψῃς;

325. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεόν; τὰ δεύτερα θεόν καὶ τὰ τρίτα διδάχημα:

326. Μικτόν. x—ε—τ—ω—τ—ευ [Αἱ τρεῖς ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐπιτάλης Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΑΙΑΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ]. 327. Γεῖφος. 1 + 1 / 2 + Βλαβ Ἐπιτάλη ὑπὸ Νικολάου Κάβουρα. 328. Αὖσιεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 16-17. 196. Ἀμφίδκος (ἀμφί, δι, Κῶς).—197. Γάμος—Γάνος.—198. Σῆρος—σῦ. 199. ΣΟΛΩΝ 200. Σέβρον τὸ γῆρας. ΓΑΔΟΣ (Ἴ ἀνάγνωσις κατὰ ΠΑΔΟΣ στήλας ἐκ τῶν κάτω ΣΟΦΟΣ πρώτᾳ αἱ δύο ἄκρα καὶ ἔπειτα ἡ μεσαία).—ΡΟΔΟΣ 201. Ἦπιος ἴσθι ἐν πᾶσι.—202. Διὰ τῶν Δ, ὀΡ: Οἰδὴς δύναται ὄσαι κυρίως δουλέειν.—203. ΣΘΕΝΩ (Σελῆνη, Ἀθῆνᾶ, Ἐλεῦνα, χριΝοῦ, ΚλειΩ.)—204. Ὁ λόκος στὴν ἀνευζάλη χαίρειται.—Ὁ Περιφῆτης ἦτο ληστής. (ὁ περὶ φῖ—τ' εἰς ιτ—ὸ εἰς τις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πανταχῶθεν. Ἄ πανταλῆς Βυάνης, Προῦσα (Turquie d'Asie). (5'—88)

Εὐχαριστῶ θερμότατα Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἐσμεράλδαν, Ἑλληνικὴν Τριχῆν, δι' ἐγκάρδια συγκαταλήξια τῶν.—Ἐαρινῆ Ἐσπέρα. (5'—89)

Θερμὰ συλλυπητήρια, Βωμέ τῆς Ἐλευθεθερίας, διὰ τὴν ἀποτυχίαν σου.—Ἐαρινῆ Ἐσπέρα. (5'—90)

Εμαθεῖς ἐπὶ τέλος, Γλυκεῖα Ἑλλάς, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμιμήτου Γελοτοποιῶ πῶ τὸσον ἐπιθυμίαι;—Ἐαρινῆ Ἐσπέρα. (5'—91)

Α ποσυρθεῖσις τῆς Δροσολούστου Νυκτὸς ἔξελέγη γραμματεὺς μας ἡ Αἰμιλία Εἰμαομένη. Ἐχαριστοῦμεν Γόνδολαν Βενετίας ἀναλαβοῦσαν ἀντιπροσωπεῖαν μας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ἐπίσης Δνίδα Μαρῖαν Αἴτω ἐν Αἰρίστῳ. Συγκαίρομεν Ἰδιότροπον Σαυθοῦσαν, Σημαῖαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Αμυρήν Κιθαροῶν. Ἐπίσης Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα καὶ Κροβῆν, μέλη Συλλόγου μας.—Σύλλογος «Ἠῶς». (5'—92)

ὄβον τῆς Θαλάσσης (δεκταί). Ἑλληνικὸν Πνεῦμα (ἀ, δὲν πρέπει νὰ βαρύνεται τὰ βιβλία τοῦ Σηλαίου) δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαβάξῃ κανεὶς πάντοτε τερπνὰ καὶ ἐλαφρά... Σταυροῶν (ὡραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς). Ἑλληνίδω (κατοικοῦν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Παιραϊᾶ; ἀυτὸ τί σὲ ὠρελεῖ); Ἀυτοῦτον κτλ. Εἰς δὺς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Μαΐου, ὀαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγραψον τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγινόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

313. Λεξιγράφος. Τὸ καπέλλο σου νὰ πιάσῃ Ἠ τὸ παῖρνον ὠριμένως Ἄπὸ σύνδεσμον καὶ ὄρος Ἐγὼ εἶμαι κατωμένος. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκύπτοδος Ἀχιλλέως.

314. Στοιχειόγραφος. Δὲν εἶμαι Ἑλλην βέβαια; τὸ λέγει ἡ παροιμία. Κρατῶ νεκρούς ἀν ἀλλαγοῦν τὰ ἴδια μου ἑνὶ στοίχεια.

315. Παναγνίμα. Φθόγγος, γράμμα, ἀντωνυμία, Σχηματίζον Βασιλέα. Ἀν τὴν μέσσην του ἀφαιρέσῃς. Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς, ὅθι ἰδῆς πολλοὺς πατέρας. Ἐἰς τὴν μέσσην τῶν πολλῶν, Ἐνα ζῶον θὰ φανῇ. Καὶ ἀμέσως θὰ κρυφθῇ. Ἀπ τὸν φόβον τὸν δεινόν. Ἄν τοῦ ζῶου τούτου πάλι. Τὰ στοιχεῖα ἀνακατέψῃς. Ἀπ τὸν πόνο, φίλτατέ μου, Τὸ γιατρό σου θὰ γυρέψῃς. Κί ἀν τοῦ πόνου τούτου τέλος. Ἐνα γράμμα του ἀλλάξῃς, ὅθι ἰδῆς με ἀπορίαν. Πῶς εἰς δάσος θὰ πετάξῃς. Τώρα νὰ καὶ ἀκροστιχίς: Ἄν τῆς πρώτης πρώτου γράμματα Καὶ τὸ δεύτερο ἀπ τὴν ἑλλη Καὶ τῆς τρίτης: τρίτο πάσης Καὶ... καὶ οὕτω καθεξῆς, Τὸ ἴδιο ζῶον ἐν τῷ αἶμα Ἐμπροστὰ σου θὰ προβάλλῃ Πῶ τὸ εἶδες πρὸ στιγμῆς!;

316. Γονία μετὰ Πυραμίδος. + ★★★★★ = Μέγ. ἐφευρέτης + + ★★★★★ = Ἄγγριον ζῶον. + + + ★★★★★ = Ἀρχαία πόλις. + + + ★★★★★ = Ποταμὸς εὐρ. + + ★★★★★ = Νέος ποιητής. + + ★★★★★ = Ὅρος Μ. Ἀσ. + ★★★★★ = Νῆσος τοῦ Αἴγ.

317. Παίγιον. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκαστῆς τῶν λέξεων τούτων νὰ προστεθῇ ἀπ' ἐν γράμμα διάφορον (δύο μόνον ἐπιλαμβανόμενα δις) οὕτως ὅπως νὰ σχηματισθοῦν ἐπὶ ἅλλαι λέξεις, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν κύριον ὄνομα Μυθολογικόν.

Τὴν κάθειτον τῆς πυραμίδος ἀποτελοῦν οἱ τέσσαρες σταυροὶ τῆς τετάρτης λέξεως, ὅπου ἀναγινώσκεται μέλος ζῶου. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Εσπεσιμένου Λόφδου.

ΙΩΝ Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκαστῆς τῶν λέξεων τούτων νὰ προστεθῇ ἀπ' ἐν γράμμα διάφορον (δύο μόνον ἐπιλαμβανόμενα δις) οὕτως ὅπως νὰ σχηματισθοῦν ἐπὶ ἅλλαι λέξεις, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν κύριον ὄνομα Μυθολογικόν. Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῶν Ἀγαφῶν.

Φαῖδων ἐνθυμείται κάλλιστα τὰ ὠραῖα ἔργα πῶ ἐδημοσίευσεν κάποτε ἡ Ἑστία με τὸ ψευδὸν ὄνομα Ἐθα. Νὰ ἰδοῦμε καὶ σὺ τί θὰ γράψῃς, ὅταν μεγαλώσῃς. Αἶμαι κατινθουσιασμένη με τὰ Μικρὰ Μυστικά πῶ λαμβάνω, —μοῦ γράφετ ἡ Ἐαρινῆ Ἐσπέρα.—Μοῦ φαίνεται ὅτι πολὺ καλύτερα ψυχολογεῖ κανεὶς τὸν χαρακτήρα, τὰς ιδεάς ἡ ἰδιοτροπίαν ἐνός ἐκαστοῦ ἀπὸ ἐν τετραδίων Μ. Μυστικῶν, παρὰ ἂν εἴχε μαζὶ τοῦ ἀλληλογραφίαν ἐν ἔτος; Βέβαια, —ἀλλὰ νὰ εἶνε κανεὶς ψυχολόγος... Ὁραῖας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τόπον ἀπαντήσω ἐκτενῶς, μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἕξ; Διακριθεῖσαι Ἀρσακειάς (ἢ ὅποια μετ' ὄλιγον δὲν θὰ εἶνε Ἀρσακειά, ἀλλὰ διδασκάλισσα, καὶ ἴσως εἰς τὴν Ρωσίαν); Γόνδολα τῆς Βενετίας, (αἱ λοιπαὶ προτάσεις τῆς ὁποίας θὰ δημοσιευθοῦν, εἰς τὸ προσεχές). Διακρυμμένο Γραφάριλλο (πῶ τοῦ ἑστειλά τὸ Βραβεῖον) Ποιητῆς τοῦ Παρρασῶ καὶ Λευκοκύματος Αἰγαλιός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδὸν ὄνομα ἐγκρίνεται ἢ ἀνώνυμοι ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνώνυμα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀνόμοια, καὶ δὲ ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδὸν ὄνομα: Ζῆνο ἡ Πατρίς, α. (Α.Α.Α. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά;) καὶ Ὀνον Σμιά, α. (Ζ.Κ. αὐτὸ ἐξελεξά; θὰ τὸ κλίωμεν ἔτσι; ἡ ὄνου σκιὰ, τῆς ὄνου σκιάς, κτλ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνω μόνον οἱ ἔχοντες ψευδὸν ὄνομα ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντες ψευδὸν ὄνομα ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις με ὄνόματα, ἢ με ψευδὸν ὄνομα καταγεγραμμένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἰδιότροπος Σαυθοῦλα με τὴν Ναυτοπόλαν τοῦ Μεσολογγίου, Πᾶς, Μέλλογα Διπλωμάτην, Λευκοκύματον Αἰγαλιόν καὶ Ἀμιμήτον Γελοτοποιόν.— Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος με τὸ Ἀσημένιο Κῶμα, Φλοῖσον τῆς Θαλάσσης καὶ Δουμισσαν τῶν Σαλαίων. (Μένουν πολλὰ διὰ τὸ προσεχές.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὅνειρον τῆς Πατριδος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς διευθύνσεις—τὸ Π. Πν. ἀν' ἐμὴν κοινόν; ναι, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅταν οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν ἔστω καὶ δύο μόνον γραμμὰς, διότι καὶ ἀπὸ αὐτῶν βλέπω ὅτι με ἀγαποῦν καὶ μ' ἐνθυμοῦνται) Ἀκτιμὸν Νεότηνα (διατὶ θάποκλεισθῇ; δὲν τὸ πιστεύω) Ἡρωικὸν Ἀρκάδι (πῶ ἦλθεν ἐδῶ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ ἕνα μικρὸν πάθημα τοῦ ποδίου του; εὐχομαί νὰ γίνῃ γρήγορα καλά καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ἰδῶ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, (ἀκριβῶς, αὐτὸ τὸ καλὸν ἔχου; αἱ Πν. Ἀσκήσεις, ὅτι ὑπενωθίζου ὅλα τὰ μαθήματα νὰ ἰδῆς πόσον θὰ ὠρεληθῇς καὶ σὺ, πῶ ἄρχισες τώρα τὰς λύσεις;) Κάτω Βρέστο (τὰς ἔλαβα;) Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ἀῶρον τοῦ Ἠλίου (ἰδὲ τοὺς ὄρους τοῦ Διαγ. Εσπαθώματος καὶ ἐνέργητῆς περιμένω) Ἀνθός Ἀνθέων (σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ὅτι ἡ ἐπιστολή σου εἴχε παραπέση με μὲγάλῃν μου χαρὰν θὰ σὲ ἰδῶ καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον μου) Ἐθροσίονα (ἔγει καλῶς;) Χαίρε Λευθεριά (εὐχομαί νὰ σὲ ἀρίστῃ ἢ ἀρρωστήσει ἐντελὸς; δὲν γνωρίζω τὸ βιβλίον περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἔρωτᾷς) Ἀθηναῶ. Ο. (τὶ κρίμα νὰ μὴ ἀνέβης ὄλιγον ἐπάνω! καὶ ἀν ἦσον με πολλοὺς, τί ἐπείραξ; δὸςά σοι ὁ Θεός, τὸ Γραφεῖον μου χωρεῖ;) Ἐσπερινὸν Ρερβασιόν, Αἰμιλίον Β. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις—τώρα λοιπὸν πῶ ἔξως διακοπᾶς, γράφε μου συχνά;) Φλοῖ-